

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kovács L. László ügyvéd (**felperes jogi képviselőjének címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek, a dr. Miksné dr. Szökrényes Erzsébet ügyvéd (**I.rendű alperes jogi képviselőjének címe**) által képviselt **I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe)** I. rendű, valamint a **II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe, ... egyéni cége)** II. rendű alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. január 20. napján kelt 10.G.40.157/2009/27. sorszámú ítélete ellen a felperes 28. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2011. október 6-án megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperes részére 15 napon belül 1.500.000 (egymillió-ötszázezer forint) Ft + áfa összegű másodfokú perköltséget; további költségét maga köteles viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Pest Megyei Bíróság 10.G. 40.157/2009/27. sorszámú 2011. január 20-án kelt ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek bruttó 4.000.000 Ft perköltséget.

Határozatában tényként állapította meg, hogy a felperes I. rendű alperes részére különböző hiteleket nyújtott, melyek biztosítékaul az I. rendű alperes vagyonán bejegyzett jelzálogjog alapítására került sor. Ezen felül biztosította követelését oly módon is, hogy az I. rendű alperessel és az ő szállítóival háromoldalú megállapodásokat kötött, melyben a (használt) gépjárművek eladója visszavásárlási

garanciát (továbbiakban: VVG) vállalt arra az esetre, ha az I. rendű alperesi vevő a felperes felé fennálló hitel-fizetési kötelezettségének nem tesz eleget. Ebben az esetben a szállító a visszavásárolt gépjárművek ellenértékét a felperes megadott számlájára köteles átutalni.

Az I. rendű alperes 2009. április 20-án elhatározta végelszámolását, de vagyona nem volt elégséges ahhoz, hogy összes hitelezőjét kielégítse, ezért a végelszámoló felszámolási eljárás lefolytatása iránti kérelmet terjesztett elő, ennek eredményeként 2009. június 19-ei hatállyal felszámolás alá került. A felperes az I. rendű alperes elleni felszámolási eljárásban bejelentette a hitelszerződésből eredő hitelezői igényét, melyet a felszámoló nyilvántartásba vett, és „b” kategóriába (helyesen: Cstv.49/D.§ szerinti csoportba) sorolt.

A II. rendű alperes 2009 márciusáig az I. rendű alperes felügyelő bizottságának tagja volt, ugyanakkor II. rendű alperesnek 2002 májusától 2009 márciusáig az volt a feladata, hogy egy ... márkájú gépjárműveket szállító gazdasági társaság érdekében ellenőrizze, hogy az I. rendű alperes a leszállított járművek ellenértékét időben kifizeti-e, illetőleg jelezte, a szállító cég felé milyen nagyságú megrendeléssel fog élni. Ezért a tevékenységéért közvetítői jutalékot kapott a ... gépjárművek szállítójától, a felügyelőbizottsági tagságért az I. rendű alperestől juttatásban nem részesült.

A II. rendű alperes bérleti jogviszonyban is állt az I.r. alperessel, melyből származó bérleti díj-igényét ő is bejelentette a felszámolása során. Ezt a követelést az I. rendű alperes felszámolója „f” kategóriába sorolta.

Az I. rendű alperesi felszámoló 2009. október 1. napján pályázat útján hirdette meg az adós vagyonát képező 61 darab nyerges vontató és a 46 darab pótkocsi értékesítését. A pályázati kiírásban rögzítette, hogy az ingóságok ...ban futottak, részben üzemképtelenek és a vevő feladata azok ...ból történő elszállítása, okmányokkal történő ellátása. Az ingóságok ...ban, ...n tekinthetők meg. A pályázatban közzétett irányár 650.000 euró volt, melynek 10%-át kellett bánatpénz címén letétbe helyezni. A pályázati kiírás szerint a nyertes pályázónak a vételárat egy összegben kellett volna megfizetnie.

Az I. rendű alperes felszámolója a pályázati kiírás előtt az ingóságok értékéről szakértői véleményt szerzett be, mely szerint azok összességének forgalmi értéke 788.180 euró volt.

A II. rendű alperes egyik magyarországi ügyfelétől szerzett tudomást arról, hogy az I. rendű alperes felszámolását elrendelték és egyik ...i tartózkodása alkalmából szerzett információt arról, hogy a 107 darab gépjárművet a felszámoló pályázati úton kíván értékesíteni. A pályázatra egyedül ő adott ajánlatot, melyben a 107 ingóságot összesen 325.000 euró vételárért kívánta megvásárolni.

A pályázati kiírás minden egyes ingóság vonatkozásában - a tenderfüzetre vonatkozó utalással - tartalmazta az értékesíteni kívánt ingóságok márkáját, azonosító adatait, állapotát és vételárát. A pályázat felbontása közjegyző jelenlétében történt. Ezt követően - 2009. október 21-én - a felszámoló „ártárgyalást” tartott, melynek során megállapodott a II. rendű alperessel abban, hogy az ingóságokért 450.000 euró vételárát fizet oly módon, hogy abba a bánatpénzként letett 65.000 eurót foglaló címén beszámítják, a fennmaradó 385 eurót pedig részletekben teljesíti. A fenti összegből a szerződés aláírásától számított 7 napon belül 57.000 euró vételárrészletet fizet meg, ezért cserébe 29 járművet vehet birtokba. 2009. december 20-áig további 147.000 euró vételár kerül kiegyenlítésre, mellyel 35 darab további jármű birtokbavételére jogosult. 2010. február 10-éig fizeti meg a fennmaradó 181.000 eurót és ezzel birtokba veheti a fennmaradt 43 darab járművet. Az adásvételi szerződés fenti tartalmú megkötésére az I. rendű alperes felszámolója és a II. rendű alperes között 2009. október 28-án került sor. A II. rendű alperes a szerződésben foglalt fizetési kötelezettségét maradéktalanul teljesítette. Az általa vásárolt gépjárműveket rövid időn belül továbbértékesítette, mely jogügylettel 460.000 euró vételárhoz jutott.

A felperes a keresetében az alperesek között 2009. október 28-án létrejött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperesnek mint adósnak „b” kategóriába sorolt hitelezője és mint ilyen, érdekelt abban, hogy a perbeli járművek eladásából befolyó vételárból a Cstv. 49/D.§ (1) bekezdése alapján milyen összegben részesedik. Megítélése szerint a felszámoló jogsértően járt el, amikor a visszavásárlási garanciákat nem érvényesítette a szállítókkal szemben, amennyiben ugyanis ezt teszi, jóval magasabb összegű bevételhez jutott volna a gépjárművek értékesítése során. Állította, hogy az adott járművek forgalmi értéke 1.600.000 euró összegű volt, a visszavásárlási garanciák érvényesítésével pedig az I. rendű alperes bevétele 2.144.916 euró lehetett volna.

A szerződés érvénytelenségét elsődlegesen semmisségi okra hivatkozással a Ptk. 200.§ (2) bekezdése alapján kérte megállapítani, mert a szerződés jóerkölcshöz ütközik amiatt, hogy a II. rendű alperes az értékesítés során bennfentes információval rendelkezhetett, így szerzőként a Cstv. 49.§ (3) bekezdésében rögzített tilalmazott körbe tartozik. Másodlagosan a Cstv. 49.§ (1) bekezdése alapján támadta a megállapodást azzal, hogy a felszámoló megsértette kötelezettségét, mert nem a forgalomban elérhető legmagasabb áron értékesítette az ingóságokat. Harmadlagosan arra hivatkozott, hogy a Cstv. 49.§ (5) bekezdése alapján támadható a szerződés, mert a felszámoló megsértette a pályázati kiírásban foglaltakat, tekintettel arra, hogy olyan ingóságokat is értékesített, amelyek nem szerepeltek a kiírásban, másrészt a kiírás szerint a vevőnek a vételárát egy összegben kellett volna megfizetnie, ehhez képest viszont a felszámoló részletfizetést engedélyezett a vevő részére. A szerződés érvénytelensége okán kérte az eredeti állapot helyreállítását. Jogfenntartással élt arra az esetre, ha az eredeti állapot nem lenne helyreállítható, ebben az esetben bejelentette jövőbeni kárigényét.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes hangsúlyozta, hogy II. rendű alperes semmilyen bennfentes információval nem rendelkezett, azokról az adatokról tudott, amelyek minden potenciális vevő részére megismerhetőek voltak a tenderfüzetből, illetőleg pályázatból. Rámutatott arra, hogy a felperes nem közölte pontosan, milyen tartalmú az a bennfentes információ, amivel rendelkezhetett és amivel visszaélt II. rendű alperes, illetőleg ezt az állítását semmivel sem bizonyította. Hivatkozott arra is, hogy részére a csődtörvény nyilvános értékesítési kötelezettséget ír elő, melynek egyik formája a pályáztatás. Az ezzel kapcsolatos csődtörvényi rendelkezéseknek eleget tett, így az értékesítés kapcsán jogszabályi előírásokat nem sértett meg. Hangsúlyozta, hogy a pályázati értékesítés mellett azért döntött, mert figyelemmel volt arra, hogy az ingóságok nem ...n voltak, azok egy része nem volt üzemképes, szállítása és őrzése tetemes költséggel járt volna és a visszavásárlási garanciát vállaló szállítók - levelezésük során - igyekeztek elhárítani a szerződésben foglalt kötelezettségük teljesítését különböző indokra hivatkozással. Megítélése szerint az az intézkedés, hogy visszavásárlásra hívja fel a szállítókat, nem egyeztethető össze a felszámolás során számára kötelezően előírt nyilvános értékesítés módjaival. Hangsúlyozta továbbá, hogy a felszámoló a forgalomban elérhető legmagasabb áron értékesítette az ingóságokat, hiszen egyetlen jelentkező volt a pályázatra, akitől az ártárgyalás eredményeként magasabb összegű vételárat kapott, mint amelyet a pályázó eredetileg kínált.

A II. rendű alperes maga is a kereset elutasítását kérte. Azt hangsúlyozta, hogy a saját gazdasági érdekeit szem előtt tartva, de jogszerűen pályázott és kötött szerződést I. rendű alperessel a felszámolási vagyonhoz tartozó ingóságok megvásárlása tárgyában.

Az elsőfokú bíróság először azt a kérdést vizsgálta, hogy a felperest megillette-e a keresetőségi jog. E körben idézte a Cstv. 49.§ (5) bekezdésének rendelkezését, mely szerint, ha a felszámoló a vagyontárgy értékesítése során az e törvényben foglalt értékesítés formáira és közjegyző igénybevételére vonatkozó rendelkezéseknek nem tesz eleget, az érdekelt fél az értékesítéstől számított 30 napon belül az értékesítés - így különösen a pályázat, árverés - eredményeként megkötött adásvételi szerződést a bíróságnál (6.§ (1) bekezdés) keresettel megtámadhatja. E határidő elmulasztása jogvesztéssel jár. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla másik (... számú) döntésére, mely rámutatott arra, hogy a felszámolási eljárásban általában a hitelezőknek érdeke fűződhet más felek között létrejött szerződések érvénytelenségének megállapításához, azonban a hitelezői minőség önmagában nem teremt érdekeltséget, a megtámadáshoz fűződő konkrét érdek bizonyítása is szükséges. E törvényhelyre alapított keresetnél keresetőségi joga például akkor lehet a hitelezőnek, ha bizonyítja, hogy keresetének helyt adó döntés esetében a felszámolásban nagyobb mérvű kielégítést kaphatna, vagy a vagyontárgy tulajdonjogát megszerezhetné. Ilyen per esetében is akkor lehet alapos a keresete, ha bizonyítja, hogy a felszámoló az eljárási szabályokat megsértve járt el az értékesítés során.

Ezekből az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a felperes keresetösségi jogát önmagában nem teremti meg az, hogy I. rendű alperes „b” kategóriába besorolt hitelezője, mert ez csupán a kielégítési sorrendet határozza meg a hitelezők között. Rámutatott arra is, hogy a felperes nem bizonyította, hogy ha a pályázattól eltérő értékesítést fogadatosít a felszámoló, akkor magasabb bevételhez és így a felperes, mint hitelező nagyobb összegű kielégítéshez juthatott volna.

Hangsúlyozta, hogy a Cstv. 49.§ (1) bekezdése értelmében a felszámoló az adós vagyontárgyait nyilvánosan értékesíti a forgalomban elérhető legmagasabb áron. A felszámoló az értékesítést pályázat vagy árverés keretében végzi. Ezen eljárások alkalmazásától csak akkor térhet el a felszámoló, ha ehhez a választmány hozzájárul, vagy ha a várható bevételek nem fedezik az értékesítés költségeit, illetőleg a várható bevételek és az értékesítés előre látható költségei közötti különbség kevesebb mint 100.000 Ft. Ebben az esetben a felszámoló az értékesítés egyéb formáit is alkalmazhatja a kedvezőbb eredmény elérésre érdekében. A fenti törvényhely (2) bekezdése szerint az értékesítést - ha a választmány ettől eltérően nem rendelkezik - a felszámolás közzétételének időpontjától számított 120 napon belül kell megkezdeni. Ugyanezen törvényhely (3) bekezdése úgy szól, hogy az értékesítésen a felszámoló, a vagyonfelügyelő, annak tulajdonosa (tagja, részvényese, létesítője), illetve annak vezető tisztségviselője, valamint ezek közeli hozzátartozója (Ptk. 685.§ d) pont) tulajdonjogot vagy más vagyoni értékű jogot nem szerezhet. A Cstv. 49/A.§-a tartalmazza a pályázati eljárás részletesebb szabályait és a pályázat kötelező tartalmát. A 49/A.§ (4) bekezdése rendelkezik az ártárgyalás lehetőségéről.

E jogszabályi rendelkezésekből azt a következtetést vonta le, hogy a felszámoló a csődtörvény értékesítésre vonatkozó speciális rendelkezésének eleget tett, az ingóságokat pályázat útján értékesítette, a pályázati szabályokat betartotta, a közjegyző igénybevitelére és az értékesítés közjegyzői dokumentálására sor került. Kifejtette, hogy az értékesítés nyilvánossága egyrészt garancia a hitelezőknek, akik figyelemmel kísérhetik az értékesítés módját, másrészt garancia arra, hogy a vevők a legmagasabb árajánlatot tegyék, közöttük licitálás eredményeként alakulhasson ki a legkedvezőbb vételár.

A felszámoló jelen esetben a csődtörvény 49.§ és 49/A.§-ában előírtakat maradéktalanul betartotta. Rámutatott arra: önmagában az a tény, hogy a korábbi kiírással ellentétben részletfizetést engedélyezett az elfogadott vételár megfizetésére, nem ad alapot a megtámadásra, különös tekintettel arra, hogy az ártárgyalás eredményeként a II. rendű alperes által tett vételi ajánlatnál magasabb bevételt sikerült elérnie.

A forgalomban elérhető legmagasabb ár meghatározásánál figyelemmel kell lenni arra, hogy a felszámolás kényszerértékesítés, ennek következtében a forgalomban elérhető legmagasabb ár nem egyezik a szabad forgalomban elérhető legmagasabb árral. Megítélése szerint a vételár reális mértékét jelen esetben igazolja az is, hogy II. rendű alperes a továbbértékesítés során csupán 10.000 euró haszonra tett szert.

Megállapította, hogy a per adatai szerint a visszavásárlási garancia kötelezettjei a világválság eredményeként a reális piaci értéken lettek volna csak hajlandók visszavásárolni a gépjárműveket abban az esetben, ha székhelyükre szállíttatja az I. rendű alperes azokat, eszerint ez a megoldás további költségeket okozott volna. Ebből következően nem bizonyított, hogyha a felszámoló az I. rendű alperes nevében él ezekkel a lehetőségekkel, magasabb bevételhez jutott volna. A felperes nem csatolta az általa készített szakvéleményt, a bíróság ezért tényként azt fogadta el, hogy a 107 darab gépjármű értékesítéskori piaci forgalmi értéke 788.180 eurót tett ki. Ennek figyelembevételével nem tekinthető feltűnően aránytalannak az elért 450.000 euró bevétel.

Rámutatott arra is, hogy a II. rendű alperes bennfentes információkkal rendelkezését a felperes nem bizonyította, de nem igazolta azt sem, hogy a visszavásárlási jogok lehívásával jóval magasabb megtérülési értéket lehetett volna elérni, ha ezekkel él a felszámoló. Megítélése szerint egyéb alternatív értékesítési módra csak akkor lett volna a felszámolónak lehetősége, ha a hitelezői választmány ehhez hozzájárul, ilyen pedig a hitelezők és a felszámoló egyeztetési tárgyalásán fel sem merült.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a Ptk. 200.§ (2) bekezdése alapján jóerkölcsbe az a szerződés ütközik, amelyet jogszabály nem tilt, de az azzal elérni kívánt bizonyított cél, a vállalt kötelezettség jellege, az azért felajánlott ellenszolgáltatás vagy a szerződés tárgya általánosan elfogadott erkölcsi normákat, szokásokat sért. Jelen esetben az alperesek közötti szerződés jóerkölcsbe ütközését nem találta megállapíthatónak, mert a fenti törvényi tényálláshoz tartozó elemeket a felperes nem bizonyította. Az az állítás, hogy a II.r. alperes bennfentes információkkal rendelkezett, nem nyert igazolást, önmagában pedig az, hogy korábban az I. rendű alperesnél felügyelőbizottsági tag volt, erre a következtetésre nem adott alapot.

Tekintettel arra, hogy a felperes pervesztes lett, a Pp. 78.§-a alapján marasztalta perköltségben, az I. rendű alperes jogi képviselőjének díját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (1) bekezdés c) pontja alapján határozta meg.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú döntés megváltoztatását és keresetének helyt adását, valamint alperesek perköltségben történt marasztalását kérte. Sérelmezte, hogy a bíróság kereshetőségi jogát nem találta megállapíthatónak. Hangsúlyozta, hogy a Cstv. 49/D.§-ában sorolt zálogjoggal biztosított nyilvántartásba vett hitelezői igénye következtében az érdekeltsége egyértelműen megállapítható, hiszen a zálogtárgy értékesítését követően a Cstv. 49/D.§-ának (1) bekezdésében rögzített költségek levonását követő nettó összeget haladéktalanul az ő követelésének kielégítésére kell fordítania a felszámolónak. Ennek tükrében, ha a zálogtárgy magasabb értéken kerül értékesítésre, úgy nyilvánvalóan az részére nagyobb megtérülési arányt biztosítana. Ebből következően miután más hitelezők igényeitől függetlenül, azokat megelőzve jutna hitelezői kielégítéshez, érdekelt

abban, hogy az adós a lehető legmagasabb bevételhez jusson a felszámolási vagyonhoz tartozó ingóságok értékesítése során.

Ezen felül rámutatott arra, hogy a szállítók részéről vállalt visszavásárlási garanciák lényegében szerződést biztosító mellékkötelezettségek voltak. Tartalmuk szerint a szállítók, azaz a VVG-k kötelezettjei feltétlen kötelezettséget vállaltak a járművek előre meghatározott áron való visszavásárlására arra az esetre, mennyiben a vevő (l. rendű alperes vagy a bank) a visszavásárlási értesítő megküldésével ezeket a garanciákat lehívja. A szerződések értelmében kötelesek lettek volna átvenni a járműveket és a visszavásárlási keret-megállapodások szerinti vételárat megfizetni. A keret-megállapodások háromoldalú kötelezettségvállalásában meghatározott fix árat kötöttek ki, a vételár tehát nem függhetett a jármű tényleges piaci értékétől vagy adott műszaki állapotától. A szerződéses konstrukció csak a járművek árának időbeni csökkenését vette százalékos mértékben figyelembe. A VVG-ék kötelezettjeinek helyzete tehát a készfizető kezéséhez volt hasonlatos, a vagyontárgyak aktuális állapota sem mentesítette a szállítót a szerződések 5. pontja alapján a visszavásárlási kötelezettség alól. Sérelmezte, hogy a felszámoló megfosztotta a felperest egy javára létrehozott biztosítéktól, amely álláspontja szerint a felszámolási eljárás kezdő időpontjával a felszámolás hatályával nem szűnt meg.

Megítélése szerint tény, hogy a felszámoló 450.000 eurót ért el a 107 jármű pályázati úton történő értékesítésével. Ezzel szemben - álláspontja szerint - igazolta, hogy a VVG-ék lehívásával 2.144.916 euró bevétel lett volna elérhető. A különbség 1.694.916 euró, amely 477%-os eltérésnek felel meg. E körben felperesnek annyit kellett bizonyítania, hogy a visszavásárlási garanciák lehívása révén milyen összeget lehetett volna elérni. Azt pedig, hogy ezt az összeget valamely költség felmerülése vagy más körülmények miatt még sem tudta volna bevételezni a felszámoló, az l.r. alperesnek kellett volna igazolnia.

Hangsúlyozta, hogy a csődtörvény szerint a felszámolási eljárás legfőbb célja az, hogy a hitelezői érdekek érvényre jussanak. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a csődtörvény szabályait szó szerinti értelmezéssel alkalmazta és nem volt tekintettel annak egyéb összefüggéseire. Hangsúlyozta, hogy az adós felszámolása során választmány soha nem alakult, így a választmány hozzájárulása a VVG-ék kötelezettjei részére történő eladáshoz nyilvánvalóan fel sem merülhetett, ezzel szemben ő a 4.500.000.000 Ft-ot meghaladó követelésével a legnagyobb hitelező, és a zálogjoggal biztosított követelése a teljes követelismennyiség 90%-a, amely álláspontja szerint legalább akkora súllyal bír, mint egy választmány akarata. Rámutatott arra is, hogy a felszámoló a Cstv. 54.§-a értelmében az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondossággal köteles eljárni, legfőbb feladatai a hitelezői érdekek védelme, az igényérvényesítés során erre kell figyelemmel lennie. Megítélése szerint a szállítókkal szembeni igényérvényesítés a szerződésben kidolgozott biztosíték alapján többletterhet, nagyobb megerőltetést a felszámolónak sem jelenthetett.

Érvelése szerint a szerződés azon az alapon tekinthető nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközőnek, hogy a II. rendű alperes más vevőkhöz képest megkülönböztetett helyzetet élvezve, az általános társadalmi megítélést sértve vett részt vevőként ebben az értékesítési folyamatban.

Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú döntés helybenhagyását és felperes perköltségben marasztalását indítványozta. Pontosította a bíróság által megállapított tényállást annyiban, hogy felperes hitelezői igénye a Cstv. 49/D.§ (1) bekezdése alapján került visszaigazolásra. Egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a felperesnek nincs keresetösségi joga, mert az I. rendű alperes a Cstv. 49.§ (5) bekezdése szerinti értékesítési szabályt nem szegte meg. Önmagában az a tény, hogy a felperes az adós biztosított követeléssel rendelkező hitelezője, nem alapozza meg az adásvételi szerződés egyéb indok nélküli megtámadását.

Hangsúlyozta továbbá, hogy az elsőfokú eljárás során is több ízben kifejtette szóban, illetőleg előkészítő irataiban, hogy a visszavásárlási garanciák által rájuk rótt kötelezettséget a szerződő szállítók önként nem kívánták teljesíteni, azoknak peres eljárásban történő érvényesítése pedig jelentős terhet rótt volna a felszámolás alatt álló adósra anélkül, hogy biztosíték lett volna arra, hogy a pályázaton elérhető eladási árnál magasabb összeget kap.

Rámutatott arra, hogy a felszámoló nem kötelezhető az általa képviselt adós nevében a szállítójukkal szembeni - a visszavásárlási kötelezettség érvényesítése érdekében történő - perindításra.

Hangsúlyozta továbbá, hogy a felszámolási eljárásban a forgalomban elérhető legmagasabb ár a vagyontárgy piaci értékével nem azonos, hiszen a Cstv. 49.§ (1) bekezdése a nyilvános értékesítés kötelezettségét, és annak kötelező értékesítési formáit is meghatározza, melyből eredően a forgalomban elérhető legmagasabb ár az eladott vagyon azon ára lehet, amelyet a törvény által előírt nyilvános értékesítési formák alkalmazása mellett tud elérni a felszámoló. Vélelem szól amellett, hogy a nyilvános értékesítésben megajánlott legmagasabb ár jelenti a forgalomban elérhető legmagasabb vételárat. Hangsúlyozta, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az általa előadott módon lényegesen magasabb bevételt lehetett volna elérni.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és döntése is helytálló, melynek jogi indokait az Ítélet tábla az alábbiakkal módosítja és pontosítja:

Jelen ügyben az I. rendű alperes felszámolásának kezdő időpontjában hatályos csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) rendelkezéseit kell a perbeli legitimáció megítélésénél figyelembe venni. A Cstv. 49.§ (5) bekezdése kimondja, hogy ha a felszámoló a vagyontárgy értékesítése során az e törvényben foglalt - az értékesítés formáira és a közjegyző igénybevitelére vonatkozó - rendelkezéseknek nem tesz eleget, *az érdekelt fél* az értékesítéstől számított 30 napon belül az értékesítés - így különösen a pályázat,



árverés - eredményeként megkötött adásvételi szerződést a bíróságnál [Cstv. 6. § (1) bek.] keresettel megtámadhatja. E határidő elmulasztása jogvesztéssel jár.

Nem vitatott az a tény, hogy a felperes az I. rendű alperes felszámolása során, mint jelzálogjoggal biztosított követelés jogosultja, privilegizált helyzetet élvez a követelésének kielégítése kapcsán. A Cstv. 49/D.§ (1) bekezdése értelmében a zálogtárgy értékesítése során befolyt bevételt - az értékesítés költségeinek, valamint a külön jogszabályban meghatározott felszámolói díj levonását követően - haladéktalanul az ő követelésének kielégítésére kell fordítani. A felperest, mint hitelezőt az I. rendű alperes, mint adós ellen folyamatban levő felszámolásban más hitelező nem előzi meg a kielégítési sorrendben, ebből következően nyilvánvalóan érdekelt abban, hogy a felszámolási vagyon értékesítése során az adós a lehető legnagyobb bevételhez jusson. A hitelezői minőség tehát önmagában nem teremt érdekeltséget a Cstv. 49.§ (5) bekezdésében meghatározott perindításhoz, de az a további konkrét és igazolt érdek igen, hogy pernyertesség esetén az adóshoz jutó nagyobb bevételből a felszámolásban nagyobb mérvű kielégítéshez juthat. Ebből következően jelen perben a felperesnek az értékesítési megállapodás megtámadása vonatkozásában a keresetösségi joga megállapítható.

Az irányadónak tekintett tényállás alapján megállapítható, hogy a felszámoló a Cstv. 49.§-ában, valamint 49/A.§-ában rögzített értékesítési szabályokat betartotta. Az ingóságokat nyilvános pályázat útján értékesítette, a közjegyző igénybevitelére is sor került, ebből következően e szabályok megsértésére alapított kereset elutasítására jogszerűen került sor.

A Cstv. 49.§ (1) bekezdése úgy rendelkezik: a felszámoló az adós vagyontárgyait *nyilvánosan értékesíti a forgalomban elérhető legmagasabb áron*. A felszámoló az értékesítést pályázat vagy árverés keretében végzi, ezen eljárások alkalmazásától csak akkor tekinthet el a felszámoló, ha ehhez a választmány hozzájárul, vagy ha a várható bevételek nem fedezik az értékesítés költségeit, vagy ha a várható bevételek és az értékesítés előre látható költségei között a különbség kevesebb, mint 100.000 Ft. Ebben az esetben a felszámoló az *értékesítés egyéb nyilvános formáját* is alkalmazhatja a kedvezőbb eredmény elérése érdekében.

A fenti törvényhely tehát kötelezővé teszi a felszámolónak, hogy az adós vagyonát nyilvánosan és az ott szabályozott módon értékesítse. A nyilvános értékesítés két fő esete a pályázati és az árverési értékesítés. Amennyiben ezektől a felszámoló - a jogszabály szerinti további feltételek fennállása esetén - eltér, akkor is *nyilvános formájú* értékesítést kell alkalmaznia. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint a visszavásárlási garanciák érvényesítése nem tekinthető nyilvános értékesítésnek, ebből következően a felszámoló ezt a vagyonértékesítési módot a Cstv.49.§ (1) bekezdése alapján nem is alkalmazhatta.

Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a felszámolónak törekednie kell arra, hogy a nyilvános értékesítéssel történő vagyonátruházás folytán a legmagasabb árat érje el, de ez a kötelezettsége is a nyilvános értékesítés sajátos módjához

igazodik. Ebből következően a pályázati értékesítés során elérhető legmagasabb ár csak egy másik pályáztatással vagy más nyilvános értékesítési móddal elérhető árral vethető össze. A szállítók visszavásárlási garanciájának érvényesítésével „feltételezhető” bevétel nem vethető össze a jogszerűen alkalmazott nyilvános pályázati értékesítés során a kényszerértékesítési forgalomban elérhető legmagasabb árral.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint a felperes javára kikötött visszavásárlási garancia, mint biztosíték az érvényesíthetőségét elvesztette akkor, amikor az I. rendű alperes felszámolás hatálya alá került. A visszavásárlási kötelezettségről a csődtörvény külön rendelkezést nem tartalmaz, csupán a visszavásárlási jog, a vételi jog és az óvadék jogintézményére rögzít külön szabályokat. A visszavásárlási *kötelezettség* a felperesi hitelező biztosítéka volt, amely garancia annak érvényesítése esetén a *szállítókra* rótt kötelezettséget, ez azonban nem azonos a visszavásárlási joggal. A felszámoló nyilvános értékesítési kötelezettsége okán pedig csak addig volt érvényesíthető, amíg a hitelszerződés kötelezettje, az I. rendű alperes nem állt felszámolás hatálya alatt. Jelen ügyben nem nyert bizonyítást az a felperesi (fellebbezés kiegészítésében rögzített) állítás, hogy az I. rendű alperes és a szállítók között - a felszámolás kezdő időpontja előtt - a visszavásárlás okán bekövetkezett volna a tulajdonosi változás, ezért téves az a hivatkozás is, hogy a szállítóknek kötelmi igényük keletkezett az ingók kiadására, és a felszámoló csak a visszavásárlási vételárakat hajthatta volna be.

A Cstv. 49.§ (3) bekezdése úgy rendelkezik: az értékesítésen a felszámoló, a vagyonfelügyelő, annak tulajdonosa (tagja, részvényese, létesítője), illetve annak vezető tisztségviselője, valamint ezek közeli hozzátartozója [Ptk. 685. § b) pont] tulajdonjogot vagy más vagyoni értékű jogot nem szerezhethet. A II. rendű alperes nem volt a *felszámoló* tulajdonosa, tisztségviselője stb.; így a tilalmazott körbe sem tartozott. Az adósnál (I. rendű alperesnél) betöltött korábbi felügyelőbizottsági tagsága okán nem kizárt, hogy az értékesítésen részt vegyen a cége. Nincs adat arra, hogy olyan bennfentes információval rendelkezett vagy rendelkezhetett volna, amely mások számára a pályázati kiírásból és tenderből nem lett volna megismerhető, s ezt az adós, illetőleg a többi hitelezők kárára felhasználta (felhasználhatta) volna a pályázati eljárás során Ezen okfejtés alapján a szerződés jóerkölcsbe ütköző jellege sem volt megállapítható.

A fenti jogi indokolásbeli kiegészítéssel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú döntést a Pp. 253.§ (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes köteles viselni saját költségét és megfizetni az I. rendű alperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költségeit. Az I. rendű alperes jogi képviselőjének díját a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§(2) és (5) bekezdései, valamint a 4/A.§-ának rendelkezése értelmében mérlegeléssel határozta meg 1.500.000 Ft összegben, melyhez hozzájárul az általános forgalmi adó mértéke. A II. rendű alperesnek az eljárás ezen szakaszában

megtérítést igénylő igazolt költsége nem merült fel, ezért e tárgyban rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2011. október 6.

Botka Lászlóné dr. s.k.  
a tanács elnöke

. Volein Anna s.k.  
előadó bíró

dr. Csányi Terézia Katalin s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül: